

KOPIE tot bestuurlijke inlichtingen afgeleverd aan de franstalige arbeidsrechtbank Brussel.

Afgeleverd uitsluitend voor het doel in uw aanvraag aangehaald en onder de voorwaarde de persoonlijke levenssfeer van de in de zaak betrokken personen en hun nabestaanden te eerbiedigen.

Repertoriumnummer 2017 / 2276
Datum van uitspraak 07/03/2017
Rolnummer 16/1320/A
Materie :
Type vonnis: Eindvonnis

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
<i>op</i> €	<i>op</i> €
Rechtsmiddelen	

ARBEIDSRECHTBANK GENT

Afdeling Sint-Niklaas

VONNIS

KAMER S3

In de zaak:

(VON-EVT)

V [ ] **P:** [ ] geboren te [ ] , wonende te [ ]

Eisende partij, ter zitting vertegenwoordigd door Mr. D. De Rijcke, advocaat te

TEGEN:

OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK WELZIJN VAN SINT-NIKLAAS,

Verwerende partij, ter zitting vertegenwoordigd door Mr. S. Bouzoumita, advocaat te

---

Wijst de Arbeidsrechtbank volgend vonnis:

1. De vordering:

Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie op 20 juli 2016 betwist eiser, tijdig en regelmatig, de beslissing van het O.C.M.W. van Sint-Niklaas d.d. 12 juli 2016, waarbij:

- de toekenning van het referentieadres wordt stopgezet met ingang van 12 juli 2016;
- het leefloon wordt herzien van alleenstaande naar samenwonende gerechtigde. Bij de berekening van het leefloon wordt rekening gehouden met 151,18 euro van het inkomen van de ouders, zodat met ingang van 12 juli 2016 een leefloon van 440,00 euro wordt toegekend.

2. Standpunt van de partijen:

a) Stelling eiser:

Op 24 februari 2016 werd door eiser bij verweerder een hulpaanvraag ingediend.

Eiser was op dat ogenblik dakloos (ambtshalve afgeschreven) en beschikte over geen inkomen.

In het kader van een noodhulp kon eiser gebruik maken van een slaappleats in een hangar van een vriend. Voor het gebruik van zijn dagelijkse maaltijden, sanitaire voorzieningen en het gebruik van de computer kon eiser terecht bij zijn ouders.

De adressen voor noodopvang breiden doorheen de tijd uit, nu van hulpaanbieders geen eeuwige gastvrijheid kan worden verwacht. Eiser kan sinds enkele maanden minder bij zijn ouders terecht en kan hij beroep doen op vrienden die in Sint-Niklaas wonen. Af en toe doet hij ook beroep op vrienden in Gent, Semmerzake en Antwerpen.

Bij beslissing d.d. 22 maart 2016 werd aan eiser een referentieadres op het adres van verweerder toegekend alsmede een leefloon als alleenstaande gerechtigde.

Er werd tussen partijen tevens een GPMI afgesloten teneinde de volledige zelfredzaamheid en zelfstandigheid van eiser te bekomen.

Op 11 april 2016 schrijft eiser zich in bij het Sociaal Verhuurkantoor te Sint-Niklaas, waarbij hij aangeeft dat hij zoekt naar een appartement met een huurprijs van niet meer dan 400,00 euro.

Op 25 april 2016 laat het Sociaal Verhuurkantoor weten dat er een appartement beschikbaar is met een huurprijs tussen 441 en 480 euro, exclusief de maandelijkse onderhoudskosten.

Na bezichtiging van het pand weigert eiser dit aanbod, waarna verweerder de betwiste beslissing heeft genomen.

Bij besluit d.d. 13 september 2016 van het College van Burgemeester en Schepenen werd eiser ambtshalve afgevoerd uit de bevolkingsregisters, waartegen door eiser beroep werd aangekend.

Het referentieadres werd herroepen om reden dat eiser de gemaakte afspraken in het kader van het GPMI niet zou hebben nageleefd door een vermeend geschikt pand toegewezen door het Sociaal Verhuurkantoor te weigeren.

Evenwel kan uit de afspraken die werden opgenomen in het GPMI niet worden uitgemaakt dat een weigering van een aanbod tot sociale woning aanleiding kan geven tot het stopzetten van een referentieadres.

De voorwaarden voor de toekenning van een referentieadres zijn nog steeds aanwezig: eiser was uitgeschreven uit de bevolkingsregisters en hij is dakloos.

Eiser beschikt niet over een eigen woongelegenheden noch over voldoende bestaansmiddelen om over een eigen verblijfplaats te beschikken. Eiser leende bij een vriend 2.000,00 euro die hij terugbetaalt met maandelijkse aflossingen van 350,00 euro. Anderzijds moet hij nog maandelijks ongeveer 50,00 euro betalen in uitvoering van een Duits vonnis.

Bovendien kan hij de papieren voor het bekomen van een werkloosheidsuitkering niet in orde brengen omdat hij niet over een inschrijving beschikt in het bevolkingsregister.

Eiser benadrukt dat hij intensief op zoek is naar werk en ongeveer 10 uur per week besteedt aan sollicitaties, tot op heden evenwel zonder resultaat.

Eiser stelt dat hij frequent aanwezig is op verschillende adressen bij vrienden en ouders doch enkel in het kader van een voorlopige opvang om hem tijdelijk en kortstondig uit de nood te helpen, in afwachting van een tewerkstelling wat hem in de mogelijkheid moet stellen om over een eigen woongelegenheden te beschikken.

Uit de afspraken die tussen partijen werden gemaakt kan niet worden afgeleid dat een éénmalige weigering van het aanbod van een sociale woning aanleiding kan geven tot het stopzetten van het referentieadres.

Het aangeboden pand was bovendien niet geschikt vermits de huurprijs boven het maximale bedrag lag dat eiser had aangegeven. Eiser beschikt immers niet over voldoende inkomsten, gelet op de te betalen schulden, om de huur te voldoen.

Omwille van het feit dat eiser bij kortstondige noodopvang tevens bij zijn ouders verblijft wordt door verweerder geoordeeld dat er ook een wijziging is van gezinssituatie zodat enkel nog een leefloon als samenwonende kan worden toegekend.

Dat eiser kortstondig uit de nood wordt geholpen en voorlopig wordt opgevangen door de ouders impliceert niet dat hij niet meer dakloos is.

Het statuut als alleenstaande dakloze wijzigt niet ingevolge de voorlopige opvang die aan eiser wordt verleend.

Het van week tot week ergens anders verblijven kan bezwaarlijk gelijkgesteld worden met “het onder hetzelfde dak wonen van personen”. Er is geen sprake van een voeren van een gemeenschappelijke huishouding.

b) Stelling verweerder:

Eiser genoot sinds 24 februari 2016 een leefloon als alleenstaande.

Eiser schreef zich in als werkzoekende. Om werkloosheidsuitkeringen te kunnen krijgen moest hij wel nog stukken opvragen in Duitsland.

Aanvankelijk was eiser dakloos, maar sinds 27 mei 2016 verbleef hij wel bij zijn ouders, wat hij heeft bevestigd tijdens een gesprek op 14 juni 2016, en wat werd bevestigd door een huisbezoek op 17 juni 2016.

Op 28 juni 2016 deelde het Sociaal Verhuurkantoor mee dat eiser een appartement kon huren. Eiser weigerde omdat dit appartement te klein zou zijn om al zijn meubels te plaatsen, waarvoor hij een geklimatiseerde garagebox huurt voor 237,16 euro per maand.

Verweerder kon dan ook enkel vaststellen dat de gemaakte afspraken in verband met het referentieadres niet werden nageleefd, en dat eiser bij zijn ouders woonde.

Verweerder koppelde het recht op maatschappelijke integratie aan de voorwaarde dat eiser zijn recht op werkloosheidsuitkeringen moest uitputten. Daarom werd het leefloon slechts als voorschot op werkloosheidsuitkeringen toegekend.

Hierdoor was vereist dat eiser over een adres beschikte. In afwachting mocht eiser het adres van verweerder opgeven als referentieadres.

Door de weigering om een sociale woning te aanvaarden schond hij die voorwaarde.

Belangrijker is dat eiser terug ging samenwonen bij zijn ouders, zodat hij enkel nog recht had op een leefloon als samenwonende. Eiser betwist de aanrekening van de inkomsten van ouders niet.

3. De beoordeling:

Eiser, geboren op _____ ontving sedert 24 februari 2016 een leefloon als alleenstaande gerechtigde als voorschot op werkloosheidsuitkeringen. Tevens werd hem op het adres van verweerder een domicilieadres toegekend.

Eiser was op dat ogenblik dakloos. Hij verbleef (tijdelijk) in een hangar die een vriend hem ter beschikking stelde.

Het domicilieadres werd aan eiser toegekend teneinde hem toe te laten werkloosheidsuitkeringen aan te vragen.

Sinds 29 februari 2016 is eiser ingeschreven als werkzoekende bij de V.D.A.B..

Tussen partijen werd op 22 maart 2016 een geïndividualiseerd project voor maatschappelijke integratie (GPMI) afgesloten waarbij eiser er zich o.a. toe verbond om zich wekelijks aan te bieden voor woonbegeleiding en bij de maatschappelijke werker van verweerder en verder zich in schrijven als werkzoekende bij de V.D.A.B..

Bij betwiste beslissing van 12 juli 2016 werd de toekenning van het referentieadres stopgezet om reden dat eiser de gemaakte afspraken niet zou zijn nagekomen. Tevens werd gelet op het feit dat eiser inmiddels inwoonde bij zijn ouders een leefloon als samenwonende toegekend van 440,00 euro, waarbij de inkomsten van ouders (een pensioen van de vader) wordt aangerekend als bestaansmiddel.

Op 11 april 2016 schreef eiser zich in bij het Sociaal Verhuurkantoor te Sint-Niklaas met o.a. als vermelding dat de huurprijs niet meer mag bedragen dan 400,00 euro.

Bij schrijven d.d. 25 april 2016 liet het Sociaal Verhuurkantoor weten dat er een appartement beschikbaar was met een huurprijs tussen 441,00 en 480,00 euro.

Eiser heeft dit aanbod geweigerd om reden dat de huurprijs te hoog lag (stelling eiser), of om reden dat hij aldaar zijn meubels – die hij heeft gestald in een geklimatiseerde garagebox die hij huurt voor een maandelijks prijs van 237,16 euro – niet kon plaatsen (stelling verweerder).

Dat eiser door de weigering van het huuraanbod van een appartement de afspraken nopens de toekenning van het referentieadres zou geschonden hebben, zoals verweerder stelt, kan niet worden gevolgd.

Bij de toekenning van het referentieadres werden er geen voorwaarden opgelegd.

Wel kan niet buiten de onbetwiste vaststelling dat eiser sinds 27 mei 2016 opnieuw was gaan inwonen bij zijn ouders. Eiser zelf verklaarde dit op 14 juni 2016, wat werd bevestigd door het huisbezoek op 17 juni 2016.

Er worden door eiser geen elementen aangereikt waaruit blijkt dat de toestand sedertdien is gewijzigd, en of hij sedertdien inderdaad afwisselend bij vrienden op verschillende plaatsen heeft verbleven.

Het is veelbetekenend dat eiser sedert de betwiste beslissing niet opnieuw bij de diensten van verweerder is langsgegaan om te wijzen op een veranderde woontoestand. Eiser blijft nopens zijn effectieve verblijfplaats bijzonder vaag.

Een dakloze is een persoon die over geen woongelegenheid beschikt, die niet de middelen heeft om daar op eigen krachten voor te zorgen en daardoor geen verblijfplaats heeft, of die tijdelijk in een tehuis verblijft in afwachting dat hem een eigen woongelegenheid ter beschikking wordt gesteld (artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 21 september 2004).

Gelet op de vaststelling van de samenwoning met de ouders met een zeker duurzaam karakter kon verweerder terecht op 12 juli 2016 beslissen dat eiser niet langer als dakloos kon worden beschouwd, zodat de toekenning van een referentieadres kon worden stopgezet (in dezelfde zin Arbh. Bergen, 28 mei 2002, *J.T.T.* 2003, 141).

De inschrijving in het bevolkingsregister op het adres van het O.C.M.W. vereist immers dat de hulpaanvrager geen verblijfplaats heeft bij gebreke aan voldoende bestaansmiddelen, hij moet dakloos zijn (artikel 1, paragraaf 2 Wet Bevolkingsregisters van 19 juli 1991).

Evenmin kan ernstig worden betwist dat op het ogenblik van de betwiste beslissing er sprake was van samenwoning met de ouders, zijnde het voeren van een gemeenschappelijke huishouding. Volgens eiser kon hij steeds bij zijn ouders terecht voor een dagelijkse maaltijd, het gebruik van het sanitair en de computer. Indien hij er ook nog overnacht dan is alleszins sprake van samenwoning.

Ingeval van samenwoning tussen een hulpaanvrager en meerderjarige ascendenten en/of descendenten van de eerste graad kunnen de bestaansmiddelen van deze laatsten die het basisbedrag van het leefloon als samenwonende gerechtigde overschrijdt worden aangerekend voor de berekening van het leefloon van de aanvrager (artikel 34, paragraaf 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2002).

Vermits de inkomsten van de samenwonende vader meer dan het dubbele bedraagt van het basisbedrag van het leefloon als samenwonende (beperking die wordt gesteld door artikel 34, paragraaf 2 in fine van het voormelde Koninklijk Besluit van 11 juli 2002), kon terecht aanrekening gebeuren van deze inkomsten, wat correct is gebeurd zoals werd vermeld in de beslissing van 12 juli 2016, wat overigens niet wordt betwist door eiser.

De vordering is derhalve ongegrond.

OM DEZE REDENEN en met inachtneming van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de talen in gerechtszaken.

DE ARBEIDSRECHTBANK,

vonnissend in eerste aanleg en op tegenspraak.

Gehoord ter openbare zitting van 7 februari 2017 partijen in hun middelen en besluiten, de heer H. Baes, substituut-arbeidsauditeur, in zijn mondeling advies, en de mondelinge repliek van eiser.

Alle verdere en strijdige besluiten verwerpend als niet gegrond.

Verklaart de vordering toelaatbaar doch wijst deze af als ongegrond.

Verwijst verweerder tot de kosten, begroot op **honderd eenendertig euro achttien cent (€ 131,18)** rechtsplegingsvergoeding in hoofde van eiser.

Dit vonnis werd gewezen door:

R. Eeckhout, ondervoorzitter, voorzitter van de kamer S3;
M. Van Geert, rechter in sociale zaken benoemd als werkgever;
M. Cassier, rechter in sociale zaken benoemd als werknemer-bediende;

met bijstand van a. Ydens, griffier.

Rechter in sociale zaken
verkeert in de onmogelijkheid
het vonnis te ondertekenen.
(Art. 785 Ger.W.)

A. Ydens

M. Cassier

M. Van Geert

R. Eeckhout

en uitgesproken op **zeven maart tweeduizend zeventien** in openbare terechtzitting van de kamer S3 van de Arbeidsrechtbank Gent, afdeling Sint-Niklaas door R. Eeckhout, ondervoorzitter, voorzitter van de kamer S3, bijgestaan door A. Ydens, griffier.

A. Ydens

R. Eeckhout

Arbeidsrechtbank Gent

Afdeling Sint-Niklaas

Datum: 19 april 2018

RUO: 187

Afgeleverd vrij van expeditierecht – art. 280, 2° W.Reg.

De griffier,

A. Ydens

